



ผมต้องขอสารภาพว่า ณ ที่นี้ ตรงนี้ ไม่ใช่คำคืนแบบที่ผมคิดเอาไว้ การติดอยู่ในตรอกมืดๆ และผมขอเสริมด้วยว่า همینที่นี้ แถมถูกพวกตัวดูดเลือดตีวงล้อมอย่างนี้ เพื่อนร่วมฝูงของผมในร่างหมาป่าสองตัวกำลังนอนสลบพียงลือรกระบะ ผมไม่รู้ว่าพวกเขาเป็นหรือตาย ส่วนพวกเงี้ยวที่เหลือกก็วิ่งทางจุกกันไปแล้ว ลนลานกลับบ้านไปเสียแปลก่อนที่จะสลบเหมือด ส่วนแวมไฟร์ร่างสูงใหญ่ท่าทางเกรี้ยวกราดคนหนึ่ง ซึ่งจัดการพวกเราไปแล้วครึ่งกลุ่มยังคงดูเข้มขึ้นแข็งแรง ขณะก้าวตรงเข้ามาหาผม เรือนผมยวดยาวสีดำของเขาพลิ้วไหวอยู่ด้านหลัง เขายกมือปิดเครื่องในของชิฟเตอร์ออกจากเสื้อ พร้อมถ่มน้ำลายลงพื้นเพื่อให้แน่ใจว่าเลือดที่อยู่ในปากของเขาจะไม่ถูกดูดซึมเข้าสู่ระบบร่างกาย ก่อนตัวดสายตามกริบมาทางผม

“ราร์ฟ ออย่า” แวมไฟร์ที่ดูดุดันน่ากลัวที่สุดตอนนั้นคำรามใส่เจ้าตัวดูดเลือดที่กำลังตรึงร่างผมไว้กับกำแพงอิฐซรุระ บาดแผลบนลำคอและข้อมือทั้งสองข้างของผมมีเลือดไหลทะลักออกมา และเริ่มกลายเป็นแอ่งเลือดอยู่ตรงเท้าของผม หัวใจของผมกำลังเต้นซาลงในที่สุดอย่างน่ายินดี

แวมไฟร์ตัวที่ตรึงผมไว้กับกำแพง ที่เจ้านั้นนั้นเรียกว่าราร์ฟ ใช้มือข้างหนึ่งยึดข้อมือทั้งสองข้างของผมไว้เหนือศีรษะ และเพ่งขยับมืออีกข้างมาที่หน้าท้องของผม กรงเล็บกางอ้าอยู่ในท่าเตรียมพร้อม แต่คำสั่งนั้น

ทำให้เขาชะงักไปเสียก่อน เขาเหลียวข้ามไหล่กลับไปมองต้นเสียง แต่ยังไม่ยอมปล่อยมือจากผม ก็ใช้ว่าผมจะหนีพ้นหรือจนกว่าเขาคลายมือ พวกนั้นมีกันตั้งเจ็ดตน ส่วนผมนะหัวเดียวกระเทียมลีบ อีกอย่างพวกนั้นก็ตัวใหญ่กว่า แข็งแรงกว่า อายุมากกว่าด้วย ผมผลอหัวเราะคิกคักกับความคิดสุดท้าย เจ้าพวกนี้เป็นอมตะ แหงละ พวกเขาต้องอายุมากกว่าอยู่แล้ว

รอล์ฟหันขวับกลับมา เขาถลึงตาใส่พร้อมเขย่าตัวผม “แกคิดว่ามันตลกนั้นระอ แกกำลังหัวเราะอยู่หรือ ไอ้ลูกหมา” เขาพ่นคำสุดท้ายออกมา

ศีรษะของผมร่วงสลี่ยพลิกไปมาด้านข้าง คอผมให้ความรู้สึกอ่อนป้อแป้เหมือนเส้นก๋วยเตี๋ยวลวกน้ำ แต่ผมรู้สึก...เกือบดีเลยละ แบบว่าผมกำลังเล็ดไหลอย่างกับหมูถูกเชือด และกำลังจะตายและอะไรเทือกนั้น แต่ให้ตายสิ ทุกอย่างภายในตัวผมกลับผ่อนคลายลง สงบมากขึ้น เหมือนกับว่าผมอดอดจนหายใจไม่ออกมาทั้งชีวิต แล้วจู่ๆ ผมก็มีพื้นที่ให้หายใจ หายคอเสียที

“แกกำลังฆ่า” เจ้าแวมไฟร์พูดด้วยเสียงทิ้งจัด “หมอนี้กำลังฆ่าอะ” เขาพูดซ้ำเพื่อให้แวมไฟร์ตนอื่นได้ยิน เขาใช้น้ำเสียงโทนเดียว ผมจึงไม่แน่ใจว่าทำไมมันถึงได้เป็นเรื่องใหญ่นัก แต่ก็ช่างมันเถอะ ผมยกไหล่หรืออย่างน้อยก็พยายามยกไหล่ แต่ผมยกไหล่ในใจแน่ๆ ละ ว่าแต่การยกไหล่ที่ทำในใจได้ใช่ไหมนะ “ฉันดีใจนะที่แกคิดว่ามันตลก เพราะมันจะเป็นสิ่งสุดท้ายที่แกจะได้รู้สึก” เขากรีดกรงเล็บลงมาบนท้องของผม ทำให้เลือดเซ็ดของผมขาด แล้วปลายเล็บแหลมคมก็กรีดเฉือนเข้ามาในเนื้อ “บอกลาเสียสิ ไอ้ลูกหมา”

“รอล์ฟ!” แวมไฟร์ตนที่มีผมด้ายยาวแผดเสียงก้อง ผมสงสัยว่าดวงตาของเขาจะเป็นสีเดียวกับเรือนผมของเขาหรือเปล่า เพราะของผมเป็นหมายถึงดวงตาของผมเป็นสีเดียวกับผมของเขาละ ไม่ใช่สีเดียวกับผมของผม เส้นผมของผมเป็นสีน้ำตาล แต่ดวงตาผมมีสีดำ ดำสนิทเหมือนฟ้ายามค่ำ ดำเหมือนถ่าน ดำเหมือน... “เข้าใกล้เขาอีกนั่นสิ แล้วฉันจะกระชากหัวนายให้หลุดด้วยตัวเองเลย!” เจ้าตัวดูตืดเล็ดที่ดูเกรี้ยวกราดเกินใครตะโกนใส่รอล์ฟ “อยู่ให้ห่างจากเขา”

รالفเขย่าตัวผมเป็นหนสุดท้ายก่อนยอมปล่อยมือ ผมเข้าไปกระแทกผนัง แทบทรงตัวไม่อยู่ พลังสงสัยขึ้นมามีอาการเมาจะให้ความรู้สึกเช่นนี้หรือไม่ ผมไม่เคยเมามาก่อนนะ บางทีผมน่าจะลองดู เอ้อ ใช่ อีกไม่นานมันก็ไม่สำคัญแล้วนะ ไม่มีอะไรสำคัญอีกแล้ว

“ก็ได้ ถ้านายอยากฆ่าเสียเอง มิเกล เขาเป็นของนายแล้ว” รالفพูดก่อนถ่มน้ำลายใส่ผม มันกระเด็นมาถูกขาผม คิดว่าอย่างนั้นนะ แบบว่ามีเลือดอยู่เต็มไปหมดเลยออกจะบอกยากอยู่ “ยังไ้ชะงักก็ไม่อยากให้ยาพิษของพวกมันมาถูกตัวฉันเพิ่มหรอก”

จากทางตา ผมเห็นเพื่อนร่วมฝูงของผมที่เมื่อกี้สลบอยู่เริ่มขยับเขยื้อนตัว พวกเขายังไม่ตาย และขณะที่พวกตัวดูดเลือดกำลังจ้องมองเพื่อนของตนเยี่ยงอย่างเข้าหาเหยื่อรายต่อไป (อ้อ คือผมเองแหละ เพื่อจะไม่กระจำงพอนะนะ) แอร์โลดกับจอร์จก็ลากตัวเองหนีไป แบบนั้นก็ดีแล้ว

ผมหันกลับมาสนใจยังภัยคุกคามตรงหน้า แวมไพร์ที่กำลังย่างกราย มันคงเพิ่งเข้ามามีคือมิเกล แวมไพร์สุดโหดที่เพิ่งทำให้เพื่อนร่วมฝูงเกือบทุกคนของผมบาดเจ็บสาหัส และดูเหมือนตั้งใจจะเพิ่มผมเข้าไปในรายการความสำเร็จของเขาด้วย เขาที่แหละที่มีเรือนผมดำยาวดงาม และ...เดี๋ยวจะงดงามเธอ นี่ผมเสียเลือดไปขนาดไหนกัน คงมากพอที่จะทำให้สติเลอะเลือนก่อนตายละมัง ก็ใช้ว่าผมจะสนหรอกนะ

เพราะอย่างไรเสียนี่ก็เป็นเหตุผลหลักที่ทำให้ผมเข้าร่วมภารกิจล้างพันธุ์แวมไพร์กับเพศผู้คนอื่น ๆ ที่อยู่ในวัยเดียวกัน ให้ตายสิ มันเป็นเรื่องเดียวของพวกเขานับตั้งแต่ที่เราหัดเดินตั้งไข่ และนี่เป็นครั้งแรกเลยที่พวกเขาอมให้ผมเข้าร่วมด้วย

ชิฟเตอร์ไร้เขี้ยวเล็บตัวหนึ่งที่เปลี่ยนร่างไม่ได้จะไม่รอดชีวิตจากการเผชิญหน้ากับฝูงพวกตัวดูดเลือด เราต่างรู้ดีว่าผลลัพธ์จะออกมาเป็นเช่นนั้น คนอื่นๆ มาที่นั่นเพื่อปกป้องฝูงจากศัตรูที่น่าชิงชังที่สุดของเรา และรับคำสรรเสริญเยินยอไปอีกหลายปี ส่วนผมนะเธอ ผมมาที่นั่นเพื่อตายด้วยวิธีเดียวที่มีเกียรติเท่าที่สมองวัยยี่สิบปีของผมจะคิดออก

แต่ก็อย่างที่บอก สิ่งต่างๆ ไม่ได้เป็นไปอย่างที่ผมคิด เพราะยังเจ้า

ตัวดูดเลือดที่ชื่อว่ามีเกลเข้ามาใกล้ผมมากเท่าไร ผมก็ยังรู้สึกว่าการดูดกำลัง
สูบฉีดไปยังจุดหนึ่งที่ไม่ใช่แอ่งเลือดแถวรองเท้า

กางเกงของผมไม่ได้คับหรือกระชับ แต่ไม่เหมือนส่วนอื่นในร่างกายผม
ไอ้หนูของผมไม่ได้เล็ก แถมตอนนั้นมันดันเริ่มคึกคักขึ้นมา ก็เลยไม่มีพื้นที่
ให้หลบสายตาไปได้เลย ผมสงสัยว่าเผ่าพันธุ์ของเจ้าพวกนี้มองเห็นได้ดี
ในตอนกลางคืนหรือเปล่า ก็อาจจะ เพราะพวกเขาเป็นสิ่งมีชีวิตยามค่ำคืน
เหมือนหมาป่าอย่างพวกเรา ดังนั้น ถ้าพวกมันมองไม่เห็นในความมืด
ก็จะออกมาและตีมันไม่ได้ โอ พระเจ้า ตีมันกินเหรือ

นั่นจะให้ความรู้สึกอย่างไรกันนะ ผมมองเจ้าแวมไพร์ร่างสูง หล่อเข้ม
และอันตรายถึงตายตนนั้น พลังสงสัยว่ามันจะให้ความรู้สึกเช่นไรหากถูก
เขี้ยวคมๆ คุนั้นเจาะเข้ามาในเส้นเลือดแล้วดูดกลืนโลหิตออกไปจากร่างกาย
ผม ความคิดนั้นทำให้ผมอ่อนโยนวบ สายตาของแวมไพร์ตนนั้นสลับกับ
สายตาผม เขาเลียริมฝีปาก แล้วก็เรียวร้อย จบแก้มแค่นั้น ผมเสร็จสม
ขึ้นมาทันที ผมอุทานเฮือกเมื่อร่างกายกระตุกเกร็ง ด้านในกางเกงชั้นใน
เปราะเปื้อนด้วยการปลดปล่อยของตนเอง

ดวงตาของเขาเบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ จังหวะก้าวอัน
สง่างามพลันชะงัก แฉ่ชัดแล้วละครับ พวกนี้มองเห็นในความมืด หรือไม่
ความสามารถในการดมกลิ่นของพวกเขาก็เป็นเลิศทีเดียว

มีเกลเข้ามาใกล้ยิ่งขึ้น และในที่สุดผมก็จับกลิ่นของเขาได้เหนือ
กลิ่นอื่นๆ นับล้านที่อยู่ในตรอกโสโครกในย่านของพวกครึ่งดวงจิต ผม
ตัวสั่นระริกเมื่อความปรารถนาก่อตัวขึ้นอีกครั้ง

ไม่ เป็นไปไม่ได้ ไม่มีทาง

หมอนั้นย่างเท้าเข้ามาอีกก้าว ตามด้วยอีกก้าว สายตาของเขา
ไม่ผลไปไหน หากตรึงอยู่กับผมแน่วแน่นเช่นนั้น

ดวงตาผมกลอกกลับไปด้านบน ความตึงเครียดภายใต้ผิวหนัง
คลายออกจนหมด แรงบีบภายในแผ่นอกของผมค่อยๆ คลายหายไปจน
ไร้การมีอยู่ ตอนนั้นเองผมขยับตัวให้มือกับเข่าค้ำพื้น แล้วความสงบสุข
ก็เข้าครอบครองผมในที่สุด ก่อนที่ทุกอย่างจะกลายเป็นสีดำ



ดวงอาทิตย์สาธสางแล้ว เมื่อผมตื่นขึ้น อืม ผมคิดว่าผมยังไม่ตายนะ ผมสูดหายใจเข้าลึกหนึ่งครั้งก่อนผ่นออกมาด้วยความผิตหวัง แคทำให้ตัวเองตาย ผมยังทำให้สำเร็จไม่ได้เลย

“อีธาน?”

นั่นเสียงพี่สาวผมไซ้ไหมที่กำลังร้องเรียกผมอยู่

“อีธาน?”

นั่นเสียงของเธอฟังตื่นกลัวจังเลย

“อีธาน! น้องอยู่ข้างนอกนี้หรือเปล่า?”

ข้างนอกนี้หรือ ข้างนอกไหนล่ะ ผมกะพริบตาแล้วมองรอบตัว ผมอยู่ตามลำพังในตรอกมอซอแห่งเดียวกับเมื่อคืน

“ขอละ ได้โปรด น้องต้องอยู่ที่นี้สิ น้องต้องอยู่...อีธาน!” เธอตะโกนลั่น

ไซ้ ผมอยู่ที่นี้ คำถามก็คือคริสซีต่างหากมาทำอะไรที่นี่ เพศเมียไม่ควรออกมานอกอาณาเขตของฝูงโดยเด็ดขาด อย่าว่าแต่มาตามลำพังแบบนี้เลย ก็ไซ้ว่าผมทำตามกฎได้ดีกว่าเธอหรอกนะ ด้วยวัยยี่สิบปี ผมยังไม่มีสิทธิ์ออกนอกอาณาเขตของฝูงเช่นกัน ไม่มีใครควรออกมาที่นี่ แต่เพื่อนร่วมฝูงของผมแสวงหาความรู้โรจน์ ส่วนตัวผมนั้นมาหา...ผมถอนหายใจอีกครั้ง ผมมาหาบางสิ่งที่ไม่มีความเจอ เพราะไม่มีเกียรติยศสำหรับ

ชีพเตอร์ที่เปลี่ยนร่างไม่ได้ และดูเหมือนจะไม่มีกระทั่งความตายที่มีเกียรติด้วย ทำไมเจ้าตัวดูดเลือดพวกนั้นถึงไม่ฆ่าผมนะ

ผมขยับตัวจุกขึ้นยืน เตรียมตัวขานรับเสียงเรียกของพี่ ตอนนั้นเองที่พลันสังเกตว่าการมองเห็นของผมกลายเป็นแบบสัตรีปา ทุกอย่างดูสูงกว่าเดิม...หรือไม่ผมก็ดูเตี้ยลง แบบว่าปกติผมก็ไม่ใช่คนตัวใหญ่ตัวโตอะไรหรอก แต่นั่นมัน...แล้วนั่นนะอึ้งทำให้ใหม่ ผมยกมือขวาขึ้น ชัดเลยครับ มันคืออึ้งทำให้ ผมตรวจสอบมือซ้ายเร็วๆ แล้วก็ได้ผลลัพธ์เหมือนกัน ผมมีอึ้งทำให้ นั่นก็แปลว่าผมเปลี่ยนร่างอยู่ใช่ไหม ผมเปลี่ยนร่างได้แล้ว!

ถ้าตอนนี้ผมอยู่ในร่างมนุษย์ ผมคงให้ร้องตะโกนด้วยความดีใจแล้ว ตอนนี้ผมมีความสุขมากกว่าลูกหมาที่มีไอ้หนูสองอันให้เลียเลียอีก ผมเริ่มเห่าหอนร่าเริงพร้อมกระโดดหยิ่งเหียงไปทางเสียงเรียกของคริสซี พี่สาวของผมจะต้องภูมิใจในตัวผมแน่นอน ใช่เลย ทั้งครอบครัวของผมจะต้องภูมิใจ ผมรู้ว่าพวกเขาเสียใจที่มีลูกหมาป่าที่ไม่เคยเปลี่ยนร่างได้ คนที่แทบจะไม่เคยออกไปวิ่งแล้วไม่สลบเหมือด คนที่เมื่อเข้าสู่วัยเย็บปีกกลับอ่อนแอกว่าตอนแปดขวบเสียอีก แต่พวกเขาก็ยังคงยืนหยัดเคียงข้างผมพยายามมองผมด้วยสีหน้าปิติชื่นชม แสงหาคำพูดมาเียนยอผมในความสำเร็จเล็กน้อยไม่สำคัญที่ผมรวบรวมกำลังทำจนได้

แต่พี่สาวของผมต่างออกไป เธอไม่เคยมีสีหน้าผิ่ดผื่น เธอไม่เคยเสแสร้งแกล้งภูมิใจ เธอแค่รักผมในแบบที่ผมเป็น รักมากเสียจนทำให้ผมค้นพบวิธีที่จะรักตัวเองได้เช่นกัน

“อีธาน นั่นน้องเธอ” คริสซีจ้องมองผม ดวงตาเบิกกว้าง ผมวิ่งไปหาแล้วตะกายขึ้นบนตัวเธอ วางอึ้งทำให้ไว้กับต้นขาของเธอ “โอ ขอบคุณพระเจ้า อีธาน น้อง...” จู่ๆดวงตาของเธอก็รีนขึ้น “น้องเปลี่ยนร่างแล้ว” เธอหลุดตัวลงกับพื้น ตรงตอกระดูกปรกนั้นเลย ไม่หวังว่ากระโปรงยาวลายดอกไม้ที่สวมจะเประอะเปื้อน แล้วโอบแขนกอดคอผมไว้ หยดน้ำตาของเธอร่วงลงมาบนแผงขนของผม

แผงขน พระเจ้า รู้สึกแปลกดีเหมือนกันที่คิดแบบนี้ แต่ในที่สุดผมก็มีขนแล้ว!

“ตอนที่น้องไม่กลับบ้านเมื่อคืน เรากลัวกันมากเลย แล้วพวกเง่า
เกินเยียวพวกนั้นก็มาสารภาพว่าพวกน้องออกมาทำอะไรกัน พวกนั้น
บอกว่าน้องตา...” เธอสายหน้า “ไม่สำคัญอีกแล้วว่าพวกนั้นจะบอกว่าอะไร
ดูน้องสิ! น้องกลายร่างเป็นหมาป่าแล้ว หมาป่าสีน้ำตาลแสนสวยเสียด้วย”

เธอตอบสี่ข้างผมเบาๆ ส่วนผมก็เลียใบหน้าเธอ ทางของผมแฉ่งไกว
เหมือนหมาอย่างที่เราพวกตัวดูดเลือดเรียกเบ๊เลย แต่ผมไม่สนใจสักนิด
ในที่สุดมันก็เป็นไปในแบบที่ควรเป็นเสียที ผม เป็นสิ่งที่สมควรเป็นเสียที

“กลับบ้านกันเถอะ พ่อกับแม่โกรธมากเลยละ ตอนนี้พวกท่านคง
กำลังไปหาท่านจำฝูงเพื่อขออนุญาตจัดทีมค้นหา”

เราทั้งคู่รู้ว่าพ่อกับแม่จะพยายามขออนุญาตจำฝูงต่อไปจนกว่าเรา
จะกลับถึงบ้าน แต่จำฝูงจะไม่ยอมให้ใครเสียสละเวลาเพื่อออกมาตามหา
ผมหรอก เขาอาจจะลุกขึ้นมาเดินเลยด้วยซ้ำเมื่อคิดว่าผมตายไปได้เสียที
เพราะอย่างไรเสีย ฝูงหมาป่าจะแข็งแกร่งเทียบเท่ากับสมาชิกที่อ่อนแอที่สุด
ของตนเสมอ และผมถูกพิจารณาว่าเป็นจุดอ่อนของฝูงมาตั้งแต่ย่างเข้า
วัยหนุ่มแต่ก็ยังเปลี่ยนร่างไม่ได้สักที ทว่าตอนนี้ทุกอย่างเปลี่ยนไปแล้ว ผม
ไม่ใช่บ่อเกิดแห่งความอับยศของครอบครัวอีกต่อไป ความโล่งอกนี้ให้
ความรู้สึกปลดปล่อยมากกว่าทุกสิ่งที่ผมเคยรู้จัก

“พี่ไม่รู้เลยจริงๆ ว่าพวกน้องคิดอะไรกันอยู่ อีธาน” พี่สาวของผม
กล่าวขึ้นเมื่อเราเริ่มพากันเดินออกจากเมืองคฟาร์คัตตันและกลับไปยังป่า
ซึ่งเป็นที่ตั้งของบ้านเรา “แอบออกมาเที่ยวบาร์กันกลางดึกกลางคืนแบบนี้”

ผมไม่แปลกใจเลยที่คนพวกนั้นโกหกฝูงว่าเราออกมาทำอะไร การ
มาเที่ยวบาร์ในเมืองแล้วถูกแวมไพร์โจมตีเป็นเรื่องหนึ่ง แต่ถ้าผู้อาวุโสรู้ว่า
เราออกมาตามหาพวกตัวดูดเลือด แล้วยุยงให้เกิดการต่อสู้ขึ้นล่ะก็ เราได้
เรียงแถวให้คนในฝูงเขียนแน่

“ตอนที่พ่ออายุเท่านั้น เคยมีพวกสุนัขโหดที่หนีจากเมืองแล้วไปอยู่
ตามป่า” คริสตีเทคต่อ “ครั้งหน้าถ้าพวกน้องอยากจะได้ทีมกับบอกพี่ พี่จะ
ออกไปซื้อเบียร์ให้ พวกน้องจะได้ดื่มกันในอาณาเขตของฝูงได้ ไม่มีใครรู้
หรอก” พี่สาวของผมสายหน้า “ออกมาเที่ยวบาร์ในคฟาร์คัตตันแบบนี้

มันอันตรายมากเลยนะ โดยเฉพาะตอนนี้มีพวกดูตเลียดอยู่เต็มไปหมด พวกน้องโซคติแค่นั้นแล้วที่ไม่ถูกพวกนั้นฆ่าตาย”

จริงแท้ที่สุด ผมไม่เคยรู้สึกที่ตัวเองโซคติขนาดนี้มาก่อน เพราะตอนนี้นอกจากผมจะเปลี่ยนร่างได้โดยไม่เจ็บไม่ปวดอะไรแล้ว หัวใจของผมก็ไม่รู้สึกใหญ่คับอกเหมือนแต่ก่อนด้วย ผิวหนังก็ไม่ปวดร้าวเหมือนว่ามันถูกเหยียดขยายจนถึงอีกต่อไป แม้กระทั่งสะกิดแผลตรงที่เจ้าตัวดูตเลียดตะปบกรงเล็บใส่ก็ไม่ระคายเลยสักนิด ผมคิดว่าการเปลี่ยนร่างคงช่วยเร่งกระบวนการเยียวยาให้เร็วขึ้น ใช่แล้ว ผมเป็นซิฟเตอร์ที่โซคติที่สุดเลย

การเดินกลับบ้านใช้เวลาสองชั่วโมง เช่นเดียวกับการเดินทางเข้าเมือง แต่ตอนขาไป ผมแทบจะตามหลังเด็กคนอื่นไม่ทัน หัวใจผมเต้นแรง กระหน่ำอก ทำที่บวมเป่งของผมประทั่วในทุกการเคลื่อนไหว แต่ตอนนี้แหละ ผมกำลังวิ่งเหยาะๆอยู่ข้างพี่สาว เพลิดเพลินกับสัมผัสของสายลมยามเช้าที่ทำให้ผมชนกระเพื่อมไหว เป้าหมายปลายทางของผมจนน่าเอ็น

คริสซีเียบไปพักหนึ่ง ผมจึงเงยหน้าขึ้นมองและพบว่าพี่สาวของผมกำลังมองผมอยู่ด้วยนัยน์ตาน้ำขึ้น “พี่ดีใจกับน้องจริงๆอ๊าน” เธอยกมือขึ้นปาดน้ำตา “แต่ไม่ใช่ว่าก่อนหน้านี้้องไม่ดีหรอกนะ” หญิงสาวเสริมเสียงหนักแน่น “แต่เพราะพี่รู้ว่าน้องอยาก...” พี่สาวของผมชะงักขณะพยายามหาคำที่ถูกต้องมาพูดต่อให้จบ เธอรู้ว่าผมอยากเป็นคนปกติมากแค่ไหน รู้ว่าผมอยากหยุดสภาวะตึงเครียดภายในครอบครัวมาขนาดไหน รู้ว่าผมอยากเลิกเป็นความอับอายของฝูงเพียงใดนั่นแหละ “ว่าน้องอยากเข้ากับทุกคนได้ พี่รู้ว่าน้องเกลียดการที่ต้องแปลกแยกแตกต่างจากคนอื่นแค่ไหน”

ผมอุหัวเข้ากับขาของเธออย่างรักใคร่ คริสซีเอื้อมมือมาแล้วใช้นิ้วเกาหลังคอของผมเล่น เราเดินเคียงข้างกันเียบๆ เธอจะคอยยื่นมือมาลูบหัวผม นี่คือการสงบสุข การที่มีเราแค่สองคน แม้แต่ก่อนที่ผมจะเปลี่ยนร่างได้ ผมก็จำได้ว่าผมเป็นคนทีโซคติอย่างน้อยก็เรื่องหนึ่ง นั่นคือผมมีคริสซีเป็นพี่ เราเดินลึกเข้าไปในป่า อีกไม่กี่ไกลก็จะถึงบ้านของพ่อกับแม่แล้วเมื่อเธอพูดขึ้นอีกครั้ง

“แค่จำไว้ละ น้องน้อย ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ความแตกต่างไม่ใช่เรื่องเลวร้าย” คริสซีหยุดเดิน ผมจึงหยุดด้วย พลังเอียงหน้าขึ้นมองเธออย่างสงสัย “น้องเป็นคนพิเศษ อีธาน” เธอพูดถ้อยคำที่ผมได้ยินจากปากของเธอนับครั้งไม่ถ้วนตั้งแต่ที่เราเป็นเด็ก “พวกเด็กคนอื่นนะก็ดี ถ้าน้องอยากเป็นเพื่อนกับพวกเขา นั่นก็ไม่ใช่ไรหรอก แต่จำไว้ว่าตอนนี้พวกเขาอยู่ที่นี้ แต่อีกไม่นานพวกเขาจะกลายเป็นอดีต มิตรจะมาและไปทุกครั้งที่ดวงตะวันขึ้นฟ้าและลับดิน เครื่องญาติก็เช่นกัน พวกเราทุกคนจะจากไปยกเว้นน้อง น้องจะ...” หญิงสาวสูดหายใจลึกหนหนึ่ง ก่อนผ่อนมันออกมา แล้วมองหน้าผมด้วยสายตาแบบที่ไม่มีใครเหมือน แบบที่ทำให้ฉันเฝ้าตาของเธอกลายเป็นพรมั่วและดูราวกับเธอกำลังจ้องมองอย่างอื่นบางอย่างที่พวกเราที่เหลือไม่อาจมองเห็น นั่นคือเหตุผลที่พ่อแม่ของเราและสามีของเธอห้ามไม่ให้เธอทำแบบนี้ข้างนอกบ้าน ผมรู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัวราวกับเพิ่งมีใครสักคนเดินผ่านหลุมศพของผมเอง “น้องพิเศษ อีธาน แอบबाट น้องจะช่วยเราทุกคน”

เรายืนนิ่งงัน สรรพเสียงที่คุ้นเคยจากในป่า ทั้งเสียงนกร้อง เสียงลมพัดและใบไม้เสียดสี ทุกอย่างพลันเงียบงัน ผมจ้องมองพี่สาว ไม่เข้าใจความหมายของคำพูดเธอ คริสซีมองผมราวกับว่าเธอเห็นสิ่งที่เคยเห็นมากกว่าในตัวชิฟเตอร์คนไหน

ในที่สุดเธอก็กะพริบตา แล้วดวงตาของเธอก็พลันแจ่มใส ความหนักอึ้งในอากาศสลายหายไป แล้วสรรพเสียงอันคุ้นเคยก็ดังขึ้นรอบตัวเราอีกครั้ง

“พี่ท้องละ” เธอบอก ถ้าผมอยู่ในร่างมนุษย์ ผมคงกอดเธอไปแล้ว ในร่างนี้ผมทำได้เพียงเห่าหอนอย่างดีใจ “ลูกแฝดด้วย ผู้หญิงทั้งคู่เลย” เธอกล่าวเสริมพลางลูบมือเหนือหน้าท้องตนเอง แล้วเริ่มออกเดินอีกครั้ง

เด็กชายห้าคนในเวลาหกปี สามีของเธอภูมิใจเหลือเกินหลังจากเด็กคนแรกถือกำเนิด เขาเดินทางมาดราวกับนกยูงหลังจากมีคนที่สองตามมา และเมื่อคนที่สามเกิด เขาหัวเราะแปรงๆ เมื่อพวกเพื่อนๆ ของเขาออกความเห็นเรื่องเชื้อพันธุ์แข็งแรงของเขา ในตอนนี้เมื่อลูกชายคนที่สี่คลอดออกมา

ริชชีก็ดูทั้งกังวลและเหนื่อยล้า ผมถึงขนาดได้ยินเขาพูดกับพี่สาวของผมว่า พวกเขาต้องหยุดมีลูก หรืออย่างน้อยก็เพลาๆลงเสียที ตอนที่เรานั่งรออยู่ในห้องรับแขกในบ้านของเขา ขณะที่แม่ผมกับแม่ของผผมช่วยพี่สาวทำคลอดเด็กคนที่ห้า ริชชีถึงกับสวดภาวนา ความจริงคำขอเหล่านั้นไม่ควรแผ่วเบาเกินกว่าที่ผมจะได้ยิน แต่อย่างไรผมทราบได้ ถ้อยคำเหล่านั้นกลับหลุดลอดมาทำให้ผมประหลาดใจเสียได้

“ได้โปรดเถิด พระเจ้า” เข่อ่อนนวล “ประทານลูกสาวให้หล่อนด้วย”

ผมไม่เคยได้ยินเพศผู้คนไหนสวดขอลูกสาวมาก่อน ลูกชายหมายถึงความแข็งแกร่งในการสร้างบ้านและออกล่าหาอาหาร พวกเขาจะเป็นพลังและนักรบของฝูงในการต่อกรกับพวกตัวดูดเลือด และปกป้องเราจากมนุษย์หรือพวกครึ่งดวงจิตอย่างที่ผมเรียกกัน สิบนาทีต่อมาหลานชายคนที่ห้าของผมก็ถือกำเนิดขึ้นบนโลก เขามีสุขภาพดี มีผิวเป็นสีชมพูและสมบูรณ์จ้าม่า เหมือนพวกพี่ชายของเขา

“ริชชีไม่เชื่อพี่” พี่สาวผมพูดกลั้วหัวเราะ “เขาไม่ได้พูดออกมาตรงๆหรอก เขาแค่อึ้งแล้วก็พยักหน้า แต่พี่รู้ว่าเขาคิดว่าเรากำลังจะได้ลูกชายอีกคน แต่ครั้งนี้เขาคิดผิด” เรอนั่งลงกับพื้นแล้วยิ้มกว้างสดใส ผมจึงหยุดเดินเช่นกัน “ในที่สุดเราก็จะมีลูกสาวแล้ว” คริสชีกระซิบ ก่อนโอบแขนรอบตัวผมแล้วกอดไว้แน่น อ้อมกอดนี้ให้ความรู้สึกแสนคุ้นเคย แม้ผมจะยังไม่คุ้นเคยกับร่างกายนี้

“คริสชี?” เสียงของริชชีดังขึ้น “นั่นคุณเธอ”

“อยู่นี่ค่ะ ริชชี” พี่สาวผมขานรับพร้อมลุกขึ้นยืน

ประตูบ้านพ่อแม่ของผผมเหวี่ยงเปิดออก ราวกับเขาปล่อยลูกบิดโดยไม่เสียเวลาปิดประตู ผมได้ยินเสียงฝีเท้าหนักๆรวดเร็วของเขา เลยรู้ว่าเขากำลังวิ่งมาหาเรา

“โอ พระเจ้า คริสชี!” ชายหนุ่มร้องอย่างโล่งอกเมื่อมาถึงตัวเรา เขาดีกรรยาไปกอดไว้แน่น ดูเหมือนไม่ได้สังเกตเห็นผมที่นั่งอยู่บนพื้น “ที่รัก คุณไปไหนมา หลังจากเรื่องที่เกิดขึ้นกับน้องชายของคุณ ผมคิดว่า

คุณจะไปช่วยงานที่บ้านเสียอีก ตอนที่ครอบครัวของคุณบอกว่าไม่เห็นคุณมาหลายชั่วโมงแล้ว ผมแทบจะเป็นบ้าเสียให้ได้”

หญิงสาวเขย่งปลายเท้าเพื่อจูบแก้มเขา พร้อมลูบแผ่นอกกว้างอย่างปลอบโยน “ฉันไปช่วยแล้วค่ะ ฉันไปตามอีธานกลับมา”

“คุณ” เขายืดตัวขึ้น พร้อมหรีดตามองอย่างน่ากลัว “คุณทำอะไรนะ ไหนพูดใหม่ซี”

แม้ว่าสามีของเธอจะมีส่วนสูงและน้ำหนักมากกว่าเธอมาก แต่พี่สาวของผมกลับไม่กลัวเลยสักนิด เธอหัวเราะคิกคัก “ฉันก็ไปพาตัวน้องฉันกลับบ้านนะสิคะ” คริสซีเอียงศีรษะลงพร้อมมองมาที่ผม

“คุณกำลังบอกว่าคุณเข้าไปในเมืองม៉างันเธอ” ริชชีขึ้นเสียง เขาแทบไม่เคยทำเสียงดังใส่ภรรยา ยามนี้เขาถอดหมวกฟางควาบอยไบโพรตออกมาแล้วตบเข้ากับต้นขา “ให้ตายสิ คริสซี นั่นมันอันตรายมากนะ คุณคิดบ้าอะไรของคุณถึงได้ออกไปนอกอาณาเขตของฝูงแบบนี้”

“แหม...” หญิงสาวลากเสียง แล้วตัวดส่ายตาจากสามีมามองผมอีกครั้ง “ฉันก็คิดว่าจะไปพาอีธานกลับบ้านนะสิคะ”

ในที่สุดริชชีก็มองตามส่ายตาของเธอ แล้วเห็นผมในร่างหมาป่ากำลังนั่งอยู่บนพื้น ผมเห่าเบาๆ แล้วยกอุ้งเท้าขึ้นเชยเขาเขา

“ว้าว พ่อหนุ่ม หัวดี ดูชะก่อน!” โทสะของเขาหายวับไปเมื่อเห็นร่างหมาป่าของผม ชายหนุ่มก้มลงมาลูบหัวผมเบาๆ “ต้องอย่างนี้สิ อีธาน! เราอยู่ได้แล้วนายทำได้”

เปล่าเลย พวกเขาไม่รู้ หวังนะใช่ แต่รู้แหละ ไม่เลย ในวัยยี่สิบปี ผมเปลี่ยนร่างได้ช้ากว่าซีฟเตอร์เพคผู้ที่เปลี่ยนร่างเป็นหมาป่าครั้งแรกได้ช้าที่สุดถึงหนึ่งทศวรรษ จนถึงจุดนี้ไม่มีใครสักคนคาดหวังแล้วว่าผมจะเปลี่ยนร่างได้ รวมถึงตัวผมเองด้วย และเพราะว่าผมอ่อนแอลงปีแล้วปีเล่า ผมจึงค่อนข้างมั่นใจว่าพวกเขาทุกคนคาดหวังว่าผมจะตายตั้งแต่ยังหนุ่ม ทุกคนเลยที่คิดแบบนั้น ยกเว้นคริสซี

การคิดถึงความภักดีและการสนับสนุนที่ไม่ล้นคลอนของพี่สาวทำให้ผมเปลี่ยนร่างกลับเป็นมนุษย์ ผมโอบแขนรอบตัวเธอแล้วดึงเข้ามาใกล้

แนบหน้าผากตัวเองกับหน้าผากของเธอ พวกเราสูงเท่ากัน ใ้ซาว่าคริสซีสูงมาก
หรือกะนั้น แต่เป็นเพราะผมไม่ได้สูงเท่าไร เธอบอกผมเสมอว่านี่ทำให้ผมมี
ส่วนสูงพอเหมาะสำหรับการกอด ผมกะพริบตาไล่น้ำตาขณะคิดถึงเรื่องนั้น
แล้วกอดเธอไว้แน่น

“ขอบคุณนะ” ผมกระซิบเสียงสั่นพร่ำ

คริสซีลูบหลังผมเบาๆ

“เออละ ทั้งสองคน ฉันคิดว่านั่นคงพอแล้วละ อีธาน ฉันภูมิใจ
ในตัวนายนะ ที่นี้ก็ไปได้แล้ว” ริชชีโบกหมวกไปทางบ้านของพ่อแม่ผม
“เข้าไปสวมเสื้อผ้าซะ”

ผมหัวเราะเบาๆ ขณะคลายตัวออกจากอ้อมแขนพี่สาว แล้วชักไหล่
เขาเบาๆ “นายหึงหรือไง ริชชี”

เขายกไหล่พลางดึงแขนพี่ผมไปหาจนกระทั่งเธออิงแอบแนบชิด
แล้วโอบไหล่เธออย่างเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ “จะว่าฉันหัวเก่าก็ได้นะ แต่ฉันไม่
ชอบใจหรอกที่เห็นชายอื่นแะต้องเมียของฉัน ยิ่งคนคนนั้นเปลี่ยนเปล้า
ลอนจอนอยู่ด้วย ที่นี้ก็เข้าไปได้แล้ว! ครอบครัวนายอยู่ข้างใน เดินไปมา
จนพื้นจะลื่นอยู่แล้ว”

“เธอเป็นพี่สาวฉันนะ!” ผมตะโกนกลั้วหัวเราะ “คิดอะไรน่าเกลียด”
แต่ผมก็เดินจากมาด้วยท่าทางพึงพอใจในตนเอง ไม่เคยมีใครมองผมในฐานะ
ผู้ชายมาก่อน และไม่เคยมีใครมองผมเป็นภัยคุกคามไม่ว่าจะด้านใดทั้งนั้น

“คุณใจดีมากอะ” ผมได้ยินเสียงพี่สาวกระซิบกับสามีขณะเดิน
ทอดน่องเข้าบ้าน

“ริชชีเธอ” แม่ของผมร้องเรียกขึ้นทันทีที่ผมเปิดประตูไม้ลั่นเอี้ยด

“ไม่ครับแม่ ผมเอง” ผมตอบออกไป

“อีธาน!” แม่ผลุนผลันออกมาจากครัว มือเช็ดผ้ากันเปื้อนก่อน
เหวี่ยงแขนกอดผมแล้วโยกตัวผมไปมา “โอ ลูกรัก ลูกรักของแม่”

“ผมไม่เป็นไรครับ แม่” ผมบอกออกไป “จริงๆ นะ”

แม่สูดน้ำมูกพลางพยักหน้าแล้วก้าวถอยหลัง ประคองใบหน้าผมไว้
ในฝ่ามือเปียกชื้น “แน่นอนจ้ะ ช่างเป็นเด็กที่เข้มแข็งจริงๆ” แม่สูดหายใจ

เข้าลึก ก่อนเหลียวหลังไปเรียกเสียงดัง “เจอร์ลด์ ลูกกลับบ้านแล้วค่ะ”

พอผมรีบออกมา หน้าผากผมวัดมุ่น ความกังวลสลักเสลาทั่วใบหน้า

“ขอโทษที่ทำให้เป็นห่วงครับ พ่อ” ผมพูดเบาๆ พร้อมหลบตาลง

“เออละ” พ่อกระแอม “ได้เห็นลูกยังแข็งแรงอยู่แบบนี้ พ่อก็รู้แล้วว่าไม่มีเรื่องร้ายแรงอะไรเกิดขึ้น ลูกกำลังโต เป็นเรื่องธรรมดาที่ลูกรู้สึกว่ายากทำเรื่องคึกคะนอง อีธาน พ่อรู้ว่าลูกใช้เวลาอยู่ตัวคนเดียวบ่อยๆ ดังนั้นพ่อดีใจนะที่ได้ยินว่าลูกออกไปวิ่งเล่นกับพวกหนุ่มๆ คนอื่น” พ่อหยุดพูดเพื่อรอให้ผมเงยหน้าขึ้นสบตาท่าน แล้วจึงพูดต่อ “แต่ลูกทำให้แม่เป็นกังวลมากที่ออกไปตระลอนั่งคันโดยไม่บอกเราก่อน ไม่เอาแบบนี้อีกแล้วนะ”

“ผมขอโทษครับ แม่” ผมพูด แม่จึงสวมกอดผมอีกครั้ง ยังคงสูดน้ำมูกฟุดฟิด

“เอ่อ เจ้าลูกชาย” พ่อเอ่ยขึ้นอย่างไม่แน่ใจ “ว่าแต่ทำไมลูกถึงอยู่ในสภาพนี้ละ เลื้อยผ้าลูกไปไหน”

ผมกระชับกอดแม่เป็นหนสุดท้ายก่อนก้าวถอยหลัง

“ผมมีข่าวจะบอกฮะ” ผมพูดเบาๆ แล้วสูดหายใจเข้าลึก จากนั้นก็คว้าตัวลงแล้วเรียกหาหมาป่าของตัวเอง รู้สึกถึงร่างกายที่เปลี่ยนไป จนกระทั่งผมกำลังยืนด้วยขาทั้งสี่ ผมเงยหน้าขึ้นมองพ่อกับแม่ที่กำลังอ้าปากค้าง

พอผมเป็นคนแรกที่ทำลายความเงียบ “พระเจ้า” น้ำเสียงของพ่อสั้นเครือ

“โอ ลูกรัก” แม่ผมอุทาน น้ำตาไหลอาบหน้า “ดูลูกซะก่อน”